

Øgede bilafgifter er direkte til skade for mobiliteten på arbejdsmarkedet, og det forvrider, som fru Mariann Fischer Boel også var inde på, forholdet mellem by og land. Regeringen er nødt til at gøre sig klart, at ikke alle kan benytte offentlige transportmidler.

I flere måneder har skatteministeren forhandlet med K og V, og vi var villige til at indgå en aftale om en grøn ejerafgift, men det var tilsyneladende ikke godt nok, for der skulle flere penge i kassen. De 3 forslag og resten af pakken handler ikke kun om et provenu på godt 3 mia. kr. Det handler i høj grad om regeringens overordnede økonomiske og politiske strategi eller mangel på samme, om regeringens troværdighed eller mangel på samme. Men lad mig først tage fat på den økonomiske side af sagen.

Ingen kan vel rigtig blive klog på regeringens økonomiske strategi. Selvmodsigtelse på selvmodsigtelse præger jo de økonomiske ministres meldinger. I foråret har regeringen brugt mange kræfter på sin farvestrålende pjeces »Danmark som foregangsland«. Senest har man fremlagt den økonomiske fremskrivning »Danmark år 2005«. I disse publikationer hævder man rask væk, at det går utrolig godt med dansk økonomi, at et af vores resterende problemer er det høje skattetryk, og at skattetrykket skal sænkes i fremtiden.

Samtidig har man gjort alt, hvad der stod i ens magt, for at benægte rygter om et økonomisk indgreb. Inden blækket var tørt på de flotte pjecer, har man i nattens mulm og mørke forhandlet sig frem til en rigtig gammeldags skatte- og afgiftspakke med SF og Enhedslisten. Regeringen havde jo gerne set en stramning af økonomien på 5 mia. kr. Man var sågar klar til at bryde skattereformen for at nå sit mål. Hvor er troværdigheden henne? Og hvad skal danskerne egentlig tro på? Hvad bliver det næste?

Her til morgen kan vi så høre finansministeren udtale, at der blot bliver behov for små stramninger i resten af 1997. Kan regeringen overhovedet finde ud af, hvad den selv mener? Man kan betvivle det, og man kan på skatteydernes vegne have bange anelser.

Takket være Enhedslistens hovedbestyrelse blev det økonomiske indgreb ikke så omfattende, som der var lagt op til. Man kom nemlig ikke igennem med en stramning af indkomstskatten. Spørgsmålet er imidlertid, om planerne om en stramning af indkomstskatten nu er lagt i skuffen. Personlig tvivler jeg på det. Det forslag skal såmænd nok dukke op igen. Garantierne

fra regeringens side om det modsatte er i hvert fald ikke meget værd.

Fra konservativ side har vi i længere tid sagt, at der formentlig var brug for en stramning af den økonomiske politik. Vi ønskede en klart strammere finanslov end den, regeringen fik vedtaget ved hjælp af venstrefløjens. Men det er også vores krystalklare opfattelse, at skal den økonomiske politik strammes, så er det det offentlige forbrug, der skal holde for. Det offentlige forbrug vokser, og det vokser formentlig stærkere i 1997, end regeringen hidtil har skønnet, så her kunne man godt tage fat, men det tør regeringen ikke.

I stedet vælger man i god socialdemokratisk tradition at give skatteskruen endnu en tak. Vanen tro skal en udvalgt gruppe holde for rent økonomisk. Man har denne gang valgt at lade bilejerne holde for, selv om den danske bilbeskatning er verdens højeste. Med afgiftsforhøjelserne har regeringen valgt økonomisk side. Skal økonomien strammes, så er det skatteinstrumentet, man vil anvende, og det til trods for løfterne om skattelettelse. Hvis afgiftspakken ikke er godt for andet, så er den da i al fald godt for, at den danske befolkning nu ved, hvor den har regeringen.

Det gælder også politisk, for her har regeringen også valgt side. Regeringen har med sine forslag tonet rent flag. De borgerlige partier har end ikke været indkaldt til et eneste møde. Man har alene haft ønske om at lave noget med venstrefløjens. Havde regeringen lagt et konstruktivt forslag på bordet, som ikke var et forslag om flere skatter, men derimod et forslag om en begrænsning af det offentlige forbrug, var vi med glæde gået ind i forhandlingerne.

At regeringen nu utvetydigt har valgt politisk side, tegner ikke godt for de kommende finanslovforhandlinger. Fra konservativ side vil vi forhandle konstruktivt om næste års finanslov, men prisen for en aftale er nu vokset meget kraftigt. Enten kommer regeringen til at give indrømmelser, meget markante indrømmelser, eller også må man vende sig mod sit parlamentariske grundlag, SF og Enhedslisten. Så kan finansloven for 1998 jo også komme til afstemning i Enhedslistens hovedbestyrelse. Det skal nok blive spændende.

Jeg vil så vende mig til noget af det mere tekniske i lovforslaget, men jeg skal gentage, at vi fra konservativ side beklager, at vi ikke fik en aftale omkring lovforslag nr. L 157 og L 158.